

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

PAUL VLAANDEREN EN HET MARGO-MYSTERIE

DEEL 1: DE MANTEL

Francis Durbridge (1912-1998)

uitzending: AVRO, zondag 30/09/1962

vertaling: Johan Bennik (Jan van Ees) - muziek: Koos van de Griend

regie: **Dick van Putten**

rolverdeling:

Paul Vlaanderen: **Jan van Ees**

Ina, zijn vrouw: **Eva Janssen**

Sir Graham Forbes: **Louis de Bre**

inspecteur Raine: **Huib Orizand**

Mike Langdon: **Rob Geraerds**

Charlie: **Donald de Marcas**

Dr. McCarthy: **Dick van 't Sant**

Tony Wyman: **Harry Bronk**

Linda Kelburn: **Dogi Rugani**

een stewardess: **Nora Boerman**

een telefoonjuffrouw: **Ingrid van Benthem**

een man: **Jo Vischer**

(er wordt geklopt)

Ina: Mm? (de deur wordt geopend en Charlie komt binnen)

Charlie: De thee, mevrouw.

Ina: Mooi, dank je, Charlie. Hoe laat is het?

Charlie: Eh... net half vijf geweest, mevrouw.

Ina: Half vijf? Zo laat al? Dan is 't in New York nog pas half twaalf.

Charlie: Zo ongeveer wel, ja, Vijf uur terug. Zou meneer Vlaanderen al uit z'n bed zijn, denkt u, mevrouw?

Ina: Zeg, wat denk je wel? Half twaalf! Hij zou vandaag opbellen op deze klok.

Charlie: Wanneer zou meneer terugkomen, mevrouw?

Ina: In de loop van de volgende week, denk ik.

Charlie: Nou, ik zal blij zijn als het zover is. Wat u?

Ina: Mm. Zo denk ik er ieder uur van de dag over, Charlie. 't Is me net of ie al eeuwen weg is.

Charlie: Ja, 't is nou al ruim vier weken dat meneer weg is. Waarom bent u eigenlijk niet meegegaan, mevrouw? U... u gaat toch altijd mee?

Ina: Charlie, heb jij al 'ns een tournee gemaakt door Amerika om daar vrijwel iedere avond een lezing te houden?

Charlie: (lachje) Ja, ik zou denken van niet, mevrouw.

Ina: Tweeëntwintig verschillende steden in vier weken. Ik zie er het plezier niet van in, en... (telefoon rinkelt)

Charlie: Daar zal je 't hebben! Dat zou meneer wel 'ns kunnen zijn.

Ina: (neemt op) Hallo?

telefoonjuffrouw: Met Mayfair 51-01?

Ina: Ja?

telefoonjuffrouw: Met mevrouw Vlaanderen?

Ina: Ja, juffrouw, daar spreekt u mee.

telefoonjuffrouw: Een ogenblikje alstublieft, hier komt New York voor u.

Ina: Mm.

telefoonjuffrouw: Hallo? New York? Go ahead!

Paul Vlaanderen: Hallo.

Ina: Ben jij daar, Paul?

Paul: Hallo, Ina! Hoe is het met je?

Ina: O, best, Paul. Ik zit al trappelend van ongeduld naar de volgende week uit te kijken.

Paul: Ik heb nieuws voor je, kindje. De tournee zit erop.

Ina: Wat?

Paul: Morgenavond stap ik in het vliegtuig.

Ina: Morgenavond? O, Paul, dat is geweldig!

Paul: Ik hoop om kwart over elf donderdagmorgen op London Airport te arriveren.

Ina: Fijn! Ik kom je halen! Wat is je vluchtnummer?

Paul: BA-784.

Ina: Kwart over elf? London Airport. Okay, jochie.

Paul: Hou op met je "okay", ik hoor hier niet anders. Maar goed, tot donderdagmorgen!

Ina: Tot donderdag! Dag!

Paul: Dag kindje!

Ina: Happy landings! (legt de hoorn neer)

Charlie: Nou, mevrouw, daar zal een sterk koppie thee op smaken.

Ina: O, drink jij je thee zelf maar op, Charlie. Ik neem vanwege 't feest iets pittigers!

(in het vliegtuig)

stewardess: Wilt u iets drinken, meneer Vlaanderen?

Paul: Nee, heel vriendelijk, dank u wel.

stem: Ik wel, graag, als het mag. Een whisky.

stewardess: Whiskysoda, meneer?

stem: Nee nee, alleen wat geklopt ijs als het kan.

stewardess: Natuurlijk, meneer.

stem: Vindt u 't goed als ik hier ga zitten?

Paul: Hè? Natuurlijk, ga uw gang.

stem: Fantastisch, die jets, vindt u niet?

Paul: Inderdaad, ja.

stem: Ik ben er net mee van Californië gekomen, in vijf uur van kust tot kust. Mijn naam is Langdon, Mike Langdon. We hebben elkaar in Hollywood ontmoet, meneer Vlaanderen.

Paul: Zo?

Langdon: Herinnert u zich niet?

Paul: (lachje) Neemt u me niet kwalijk, maar de laatste paar weken heb ik zo'n massa mensen ontmoet...

Langdon: Ach ja, natuurlijk. Ik was op die cocktailparty die de filmmensen u aangeboden hebben. Ja, er waren daar zeker een paar honderd man, niet?

Paul: Nou, zo ongeveer wel, ja, ik heb ze niet geteld. Zit u in de filmbranche, meneer Langdon?

Langdon: Nee, publiciteit, reclame en zo, uitgeverij. Talbot and Ryder in New York. Geen grote firma, maar de zaken gaan heel behoorlijk. Hoe is het tournee u bevallen, meneer Vlaanderen?

Paul: O, goed wel. Een beetje vermoeiend op den duur.

Langdon: Ja, dat neem ik aan. Verschillende auteurs die bij ons zijn aangesloten hebben d'r een gloeiende hekel aan. Maar ja, het is natuurlijk wel een prachtige reclame.

Paul: Ja... Is dit uw eerste trip naar Europa?

Langdon: O nee, 'k ben er al ettelijke malen geweest. Twee weken geleden was ik nog in Parijs. Ik eh... ik wou u iets vragen, meneer Vlaanderen.

Paul: Mm?

Langdon: Kent u misschien toevallig een jongeman, Tony Wyman?

Paul: Wyman? Nee. Herinner ik me niet, nee. Waarom vraagt u dat?

Langdon: Ach, ik dacht zo. Hij schijnt nogal een bekende figuur te zijn in uw land. Liedjes voor de microfoon, u kent dat wel.

Paul: Tony Wyman...? Nee, spijt me, nooit van gehoord. Is ie een vriend van u?

Langdon: (schamper lachje) Bewaar me, nee. Ik denk ook niet dat hij dat ooit zal worden. Ja, meneer Vlaanderen, ik zit een beetje met een probleem, iets waar ik graag 'ns met u over zou willen praten. Hebt u daar bezwaar tegen?

Paul: Welnee. Ga gerust uw gang.

Langdon: Een jaar of twee geleden werd de zaak waar ik bij werk overgenomen door een Engelsman, een zekere George Kelburn. Misschien wel 'ns van gelezen?

Paul: Eh... jazeker. Komt uit Noord-Engeland als ik het wel heb. Miljonair, niet?

Langdon: Klopt! Nou dan, toen Kelburn de zaak overnam, maakte hij mij eerste man. Hij is nogal kort aangebonden, keiharde zakenman, maar ik moet zeggen: wij kunnen het vrij aardig samen vinden.

Paul: Is hij ouder dan u?

Langdon: Een jaar of zestig zal ie zijn, twee-drieënzestig denk ik.

Paul: Mm. Ja, gaat u verder.

Langdon: Z'n eerste vrouw is een paar jaren geleden gestorven en hij is nu hertrouwd met een veel jongere vrouw dan ie zelf is. Hij heeft een dochter, Julia, uit z'n eerste huwelijk. 't Meisje is nu eenentwintig, zeer attractief, moderne opvattingen, en hopeloos verwend.

Paul: Ja (lachje), Ik ken het type.

Langdon: Nietwaar? Nou dan, ik zal het kort maken, meneer Vlaanderen. Julia heeft zich, om het maar ronduit te zeggen, verslingerd aan een soort microfoonrider, een knaap die uitsluitend in derderangs nachtclubs optreedt, een zekere Tony Wyman. En nou heeft ze papa meegedeeld dat ze van plan is met 'm te trouwen.

Paul: Waar papa waarschijnlijk op tegen is?

Langdon: Op tegen is? Hij zal het huwelijk verhinderen, al zou het 'm z'n laatste cent kosten!

Paul: Juist, ja. Maar wat hebt u met dat alles uitstaande, meneer Langdon? De heer Kelburn is toch alleen maar zakelijk in u geïnteresseerd, wel?

Langdon: Tja, dat is het 'm nou juist. Ik heb er geen klap mee te maken, maar de heer Kelburn zond mij een soort SOS en toen stond mij niets anders te doen dan...

Paul: Ja ja, ik begrijp het. Hij wil waarschijnlijk dat u uw invloed zult aanwenden om haar...

Langdon: Precies! Ik kon altijd nogal goed met het kind opschieten, en nou wil ie dat ik me 'r zou praten en haar aan haar verstand brengen die knaap zo gauw mogelijk z'n congé te geven.

Paul: Zo. En denkt u dat u dat lukken zal?

Langdon: Geen sprake van. Ik heb niet de minste invloed op haar. Ja, naar wat ik ervan hoor is ze stapelverliefd op die vent.

Paul: Nou nou, dan staat u d'r mooi gekleurd op, zoals men dat tegenwoordig noemt.

Langdon: Ja, ja, zegt u dat wel. Als ik weiger me d'r mee te bemoeien, dan kan me dat m'n baantje kosten. Zover ken ik de ouwe baas wel. Maar aan de andere kant, als ik er wel op inga en de knuppel in het hoenderhok ga gooien, dan vrees ik dat me dat ook op de een of andere manier weer geen goed zal doen.

Paul: Juist... En eh... hoe staat de nieuwe mevrouw Kelburn er tegenover?

Langdon: O... (lachje), Linda gaat ervan uit dat Julia eenentwintig is en heus d'r eigen boontjes wel kan doppen.

Paul: Zo.

Langdon: Tja. Het komt allemaal wel op een heel vervelend moment, wat mij betreft dan. 'k Heb het moordend druk gehad de laatste tijd. Tien landen in twee maanden. Ik ben echt wel aan een beetje vakantie toe. Zo'n familieruzie ligt me momenteel helemaal niet.

Paul: Ja ja. Ach, maar ik zou de zaak maar niet al te somber inzien, meneer Langdon. Wie weet, misschien, als u goed en wel in Londen bent, dat de kwestie dan al lang en breed is opgelost, wat?

Langdon: Ja... laten we daar dan maar op hopen, hè.

Paul: Nou, ik sta in het telefoonboek. Mocht ik u van dienst kunnen zijn - je kunt niet weten - belt u me dan maar.

Langdon: Dat is erg vriendelijk van u, meneer Vlaanderen. Ik zal daar zo nodig graag gebruik van maken.

stewardess: Uw whisky, meneer.

Langdon: O ja, dank u.

(op de luchthaven)

Langdon: Zo, meneer Vlaanderen. De douane al gehad, zie ik?

Paul: Ja, maar ik zoek m'n vrouw. Het schijnt dat we mekaar net misgelopen zijn.

Langdon: Kan ik iets voor u doen?

Paul: Nee nee, merci. Ik loop wel even bij informaties binnen. Misschien weten ze daar iets.

(telefoon)

Charlie: (neemt op) Hallo, Mayfair 5101?

Paul: Ben jij dat, Charlie?

Charlie: Ah, meneer Vlaanderen! Waar bent u?

Paul: Ik ben nog op het vliegveld. Is m'n vrouw niet thuis?

Charlie: Nee meneer, ze moet bij u zijn. Ze is hier eh... twee uur geleden al weggegaan.

Paul: Is ze met de wagen?

Charlie: Ja, meneer, de kleine wagen heeft ze genomen.

Paul: Ja, maar ze wist toch hoe laat ik zou aankomen?

Charlie: Ja natuurlijk, meneer. Ze heeft het de laatste vierentwintig uur vrijwel nergens anders over gehad.

Paul: Juist... Had m'n vrouw geen andere afspraken naar je weet?

Charlie: Ja, voor zover ik weet niet, meneer. D'r zal toch niks gebeurd zijn?

Paul: Nou, laten we hopen van niet, Charlie. Tot straks.

Charlie: Tot... straks, meneer. (legt de hoorn neer)

(deurbel - Charlie gaat de deur openen)

Sir Graham Forbes: Goeienavond, Charlie. (komt binnen)

Charlie: Goeienavond, Sir. Meneer Vlaanderen verwacht u.

Sir Graham: (ze gaan naar de kamer toe) En? Nog nieuws?

Charlie: Voor zover ik weet, niet, Sir. (opent de kamerdeur) Gaat u binnen.

Paul: Kom binnen, Sir Graham. (deur dicht) Vriendelijk van u zo gauw hier te komen.

Sir Graham: Ja. Ik stond net klaar om naar huis te gaan toen je boodschap binnenkwam.

inspecteur Raine: Nog geen nieuws zeker, meneer Vlaanderen?

Paul: Nee.

Sir Graham: Dit is hoofdinspecteur Raine, Vlaanderen. Die heb je nog niet ontmoet, geloof ik.

Paul: Voor zover ik me herinner niet, nee. Aangenaam kennis te maken, inspecteur.

Raine: Meneer Vlaanderen.

Paul: Ga zitten. Drinkt u iets?

Sir Graham: Nee, nee nee nee, doe geen moeite. Vertel 'ns, heb je bij de ziekenhuizen geïnformeerd?

Paul: Ja, 'k heb ze allemaal gehad, tenminste, die d'r voor in aanmerking komen.

Sir Graham: Ah...

Paul: 'k Ben er de hele middag mee bezig geweest.

Raine: De wagen van uw vrouw heeft u waarschijnlijk wel gevonden?

Paul: Ja, natuurlijk. Die stond op het parkeerterrein van het vliegveld. De waker herinnerde zich nog dat ze binnenkwam. Dat was ongeveer een half uur voor mijn vliegtuig landde. D'r mantel lag achter in de wagen en ze moet dus niet het plan hebben gehad om ergens anders heen te gaan dan naar het restaurant.

Raine: En mevrouw heeft geen berichtje voor u achtergelaten, of iets anders dat de...

Paul: Nee, nee, niets. Eh... ik heb overal gekeken hier in huis. En... nou ja, behalve een boodschap bij de telefoon, nergens een letter.

Sir Graham: Wat was dat voor een boodschap bij de telefoon?

Paul: Wat? O, nou ja, een blocnote bij het toestel. D'r stond alleen op eh... "aan P vertellen over L".

Sir Graham: Wie is L?

Paul: Geen idee, maar ik geloof toch niet dat dat van enig belang is. Charlie beweert tenminste dat mijn vrouw dat al een paar dagen geleden genoteerd had.

Raine: Nou, meneer Vlaanderen, het ziet ernaar uit dat we niets anders kunnen doen dan de feiten onder ogen zien: alles wijst erop dat uw vrouw door iemand meegenomen is. Het is dus alleen maar de vraag of zij... (telefoon)

Paul: (neemt op) Hallo?

stem: Nou vooruit. Ga uw gang. Zeg wat tegen 'm.

Paul: Hallo? Hallo? Met wie?

Ina: Ben jij daar, Paul?

Paul: Ina! Ben jij daar, Ina?

Ina: Kun je me verstaan, Paul?

Paul: Ina, waar ben je?

Ina: Maak je niet bezorgd, Paul, er is... er is niets om ongerust over te zijn.

Paul: Ja ja, goed, maar van waar spreek je nu?

Ina: Ik ben helemaal... goed, hoor, Paul...

Paul: Toe luister, Ina... Ik hoorde een man aan de telefoon. Wie was dat?

Ina: Paul, probeer vooral niet...

Paul: Zeg nou toch, kindje, waar je bent!

Ina: O, Paul... (verbinding wordt verbroken)

Paul: M'n hemel!

Sir Graham: Wat is er gebeurd?

Paul: Ik weet niet. We werden afgebroken.

Raine: De hoorn op de haak, meneer Vlaanderen, misschien dat ze nog 'ns... (Paul legt de hoorn neer)

Sir Graham: Je zei iets over een man? Was er iemand bij haar?

Paul: Ja, ik eh... ik hoorde een stem, direct nadat ik de hoorn had opgenomen. Het schijnt dat er iemand bij d'r was, en die zei haar dat ze... (telefoon)

Paul: (neemt op) Hallo?

Sir Graham: Ja, kalm nou maar, Vlaanderen.

Paul: Hallo?

Ina: Paul?

Paul: Ina! Van waar spreek je nou?

Ina: Ik... ik weet het nummer niet, Paul.

Paul: Ja, kijk dan... misschien onder aan het toestel

Ina: Het is een... het is een telefooncel, Paul.

Paul: Waar?

Ina: Ik eh... ik weet niet, Paul. Ik probeer... Ik... ik weet niet...

Paul: Is er iemand bij je?

Ina: Nee, niemand.

Paul: Toe, beheers je nou, Ina. Denk goed na. Waar is die telefooncel ongeveer?

Ina: Wacht eens... 't is... St... Station... Het is Station... Euston bij... Station... O, kom me halen, Paul, kom me... Ik... ik ga staan daar bij de... bij de kiosk... eh... de boeken, eh...

Paul: Ja, wacht maar af, kindje, ik ben over vijf minuten bij je. (legt neer)

Sir Graham: En?

Paul: Zij is bij Euston Station.

Sir Graham: Goed. Kom mee, Raine. Ga jij terug naar de Yard. Geef daar je orders. We zien je later wel bij 't station, of anders hier.

(straatrumoer)

Sir Graham: Daar staat ze, Vlaanderen!

Paul: Ina! (loopt naar haar toe)

Ina: Paul! O, Paul!

Paul: Ina, gelukkig dat je d'r bent.

Sir Graham: Hoe is het, Ina?

Ina: O, het gaat wel, Sir Graham. Ik ben moe... zo moe.

Paul: Hoe kwam je hier, kindje? En die man, wie was die man?

Sir Graham: Een ogenblik, Vlaanderen. Laten we haar eerst mee naar huis nemen. Eerst even de dokter laten komen. Dan kunnen we verder vragen.

Paul: Ja, natuurlijk, je hebt gelijk, Sir Graham. Toe, kom mee, Ina. Geef me een arm, de wagen staat daar.

Sir Graham: Vreemde zaak, Vlaanderen. Ik moet zeggen, dit heb ik nog nooit meegemaakt: geen afpersing, geen geheimzinnige briefjes, geen mishandeling of chantage... Niets!

Raine: En geen enkel motief, voor zover we kunnen nagaan.

Paul: Ja, maar d'r moet toch een reden zijn. Wie het ook geweest kan zijn, ze moeten een motief gehad hebben om Ina mee te nemen.

Sir Graham: Ja, dat ben ik met je eens, maar ik vraag me nog 'ns af: wat was de reden? Jij hebt op het ogenblik geen enkele zaak aan de hand, en wij hadden de laatste tijd ook hoegenaamd geen contact? (er wordt geklopt)

Paul: Ja?

dokter: Ik mag wel even storen?

Paul: Ah, komt u binnen, dokter. (dat doet hij) Hoe is 't met m'n vrouw?

dokter: Nou, niets om u bezorgd over te maken. Maar ze heeft wel een shock gehad. 't Komt me voor dat ze haar op de een of ander manier bedwelmd hebben. Mogelijk is ze gehyponotiseerd.

Paul: Wat? Gehyponotiseerd?

dokter: Ja... In ieder geval, het belangrijkste voor het moment is wel dat u zich wat haar gezondheid betreft niet bezorgd hoeft te maken, meneer Vlaanderen. Het enige wat uw vrouw nodig heeft is rust, volslagen rust. 'k Heb haar een poeiertje gegeven. Nou zal ze wel slapen tot morgen, denk ik.

Paul: Dank u, dokter.

dokter: Misschien kom ik morgenmiddag nog even kijken, of ik bel nog wel.

Paul: Graag.

dokter: En eh... inspecteur...

Raine: Dokter?

dokter: Liever niet gaan vragen, hè? Voorlopig tenminste niet.

Raine: Goed, dokter.

dokter: Voorlopig kalm houden. En dat geldt ook voor u, meneer Vlaanderen.

Paul: Ja.

dokter: Goeienavond.

Paul: Dag dokter.

dokter: Ja, blijft u zitten, ik vind de weg wel. Dag Sir Graham.

Sir Graham: Goeienavond, dokter.

(de radio speelt)

Ina: Paul...?

Paul: Mm?

Ina: Waarom zit jij daar?

Paul: Ik luister naar de radio, kindje. 'k Zit een beetje naar jou te kijken.

Ina: Hè...? Hoe laat is het?

Paul: Hoe laat denk je dat het is?

Ina: O, geen idee... Misschien wel half tien.

Paul: (lachje) 't Is kwart over drie.

Ina: Kwart over... (radio uit) Kwart over drie!?

Paul: Ja, liefje, je hebt een prachtige tuk gemaakt.

Ina: Maar... hoe laat ben ik gisteren dan gaan slapen?

Paul: Om tien uur. De dokter heeft je een poeiertje gegeven.

Ina: Bewaar me! O, je had me niet zo lang moeten laten slapen. O, Paul...

Paul: Wat is er?

Ina: Wat heerlijk dat je d'r weer bent. Ik heb je nog niet eens een welkomzoen gegeven. Kom gauw hier.

Paul: (lacht - hij krijgt een zoen) Nou, nou zijn we weer echt thuis, hè?

Ina: En vertel 'ns, heb je een prettige tournee gemaakt?

Paul: O, jawel. Maar ik verzeker je toch dat dit de laatste keer was dat ik zonder jou op reis ben gegaan, hoor.

Ina: (lacht) Goed, ik hou je aan je woord.

Paul: Ja. En vertel 'ns, hoe voel je je nou?

Ina: O, best. O, lieverd, d'r is helemaal geen reden meer om zo bezorgd te kijken.

Paul: Zo. Voel je je sterk genoeg om een beetje met me te praten?

Ina: Mm, ja hoor.

Paul: Mooi. Nou, vertel nou 'ns. Wat is er nou gisteren allemaal gebeurd?

Ina: Ja, dat... daar vraag je me wat. Waar zal ik beginnen?

Paul: Nou, bij het begin, zou ik zeggen. Je had dus een plannetje gemaakt om mij van het vliegveld af te gaan halen.

Ina: Ja. Nou, ik... ik kwam daar veel te vroeg aan en ik... ik parkeerde de wagen en toen kwam d'r een man in uniform - ja, een soort terreinchef leek het me wel - naar me toe en die keek naar 't nummer van de wagen en dan vroeg ie me of ik mevrouw Vlaanderen was. Hij zei dat het vliegtuig al lang binnen was en dat je op me wachtte in de ontvangkamer voor belangrijke personen.

Paul: Zou je die man terugkennen?

Ina: Nou. dat betwijfel ik.

Paul: Mm. Nou, ga 'ns verder.

Ina: Nou, hij vroeg me om 'm te volgen naar een auto die buiten het parkeerterrein stond te wachten.

Paul: Mm.

Ina: Ja, ik veronderstelde dat ie me naar een of ander afgelegen gebouw wilde brengen. Achter in de wagen zat een jonge vrouw, gekleed in de uniform van stewardess.

Paul: Ja.

Ina: 'k Ging naast 'r zitten en die man nam het stuur en toen reden we weg. En we zullen een paar minuten gereden hebben toen die vrouw naast me plotseling een doek over m'n hoofd gooide, en voor ik wist wat er eigenlijk met me gaande was, voelde ik ineens een prik in m'n arm.

Paul: Een injectienaald, veronderstel ik?

Ina: Och, waarschijnlijk, ja. En... en ik herinner eigenlijk niets meer van wat er die dag verder met me gebeurde. W-want toen ik bijkwam, lag ik in een... in een donkere kamer, ik-ik-ik voelde me ellendig, alles draaide, en ik had het gevoel dat ik moest overgeven. Op een gegeven moment kwam d'r een man binnen die me wat te drinken gaf. Ik-ik heb er geen idee van wat het was, maar ik voelde me direct een heleboel beter.

Paul: En was dat dezelfde man die je van het vliegveld had meegenomen?

Ina: Nou, ik... ik zag alleen maar een vage omtrek van 'm. Nee, maar ik geloof toch niet dat het dezelfde man was.

Paul: Huh.

Ina: Z'n stem klonk helemaal anders.

Paul: En... wat zei die?

Ina: Hij zei dat er niets was om me bezorgd over te maken, dat ik hoegenaamd niet in gevaar verkeerde en dat ze me wel gauw weer vrij zouden laten.

Paul: En heb je 'm niet gevraagd waarom ze je gekidnapt hadden?

Ina: 'Tuurlijk. Maar toen zei die: "Het was alleen maar een waarschuwing, mevrouw Vlaanderen, om te bewijzen dat dit mogelijk is."

Paul: Ja. Nou, ga verder.

Ina: Nou, toen ging die weg, en ik denk zo'n... nou... na een paar uur misschien kwam d'r een andere man binnen... Ja, wacht 'ns even, dat was, meen ik, de man die me had afgehaald. Ja, ik-ik-ik zag zo vaag dat ik wel dezelfde gestalte had. Ja, en ook z'n stem meende ik te herkennen.

Paul: Maar ben je daar niet zeker van?

Ina: Nee. Nee, niet voor honderd procent, lieverd. Maar hoe dan ook, die man zei me ook al dat ik niet angstig behoefde te zijn en dat ze me zo gauw mogelijk naar huis zouden laten gaan. Nou, en ongeveer een half uur later brachten ze me naar het Euston Station en dwongen me daar dat eh... telefoongesprek met je te voeren.

Paul: Maar hebben ze je verder niet gezegd wat die ontvoering nou eigenlijk te betekenen had?

Ina: Mm.

Paul: En heb je d'r zelf ook helemaal geen idee van?

Ina: Niet in het minst! Ja, maar... weet jij dat dan niet, Paul?

Paul: Nee... Ik zou echt niet weten wat. Ik heb op het moment geen enkele zaak onder handen.

Ina: Hé...

Paul: Dat weet je toch zelf trouwens ook wel, niet?

Ina: Ja. Ja, als ik... als ik nou maar enig detail kon herinneren, hè. Hoe die mensen d'r uitzagen...

Paul: Ach kom, pieker d'r maar niet langer over, kindje. Je bent weer in orde, denk ik, en dat is voor mij de hoofdzaak.

Ina: Arme jongen. Wat zul jij in angst gezeten hebben.

Paul: (lacht) Angst, zeg je? Mensenlief, ik stond op het punt om amok te gaan maken!

Ina: (lacht) lieveling.

Paul: O ja, dat is waar: je mantel heb ik hier in de kleerkast gehangen, als je die soms zoekt, hoor.

Ina: M'n mantel?

Paul: Ja, die lag achter in de wagen.

Ina: Mantel? Maar... ik had helemaal geen mantel bij me?

Paul: O, jazeker wel. (gaat naar de kast)

Ina: Nee...

Paul: (neemt de mantel) Ja! Alsjeblieft. Hier is 't ie. Nou?

Ina: Ja, maar dat is mijn mantel niet.

Paul: Ach jawel, kijk nou maar 'ns goed, hij lag achterin.

Ina: Interesseert me niet waar dat ding lag, maar het is in ieder geval niet mijn regenmantel!

Paul: Ben je daar zeker van, Ina?

Ina: Absoluut... Zit er iets in de zakken?

Paul: Nee, hier niet. Nee, niets.

Ina: Kijk 'ns achter aan... aan... aan de binnenkant van de kraag. Wat voor merk staat erin?

Paul: Ja, daar zoek ik juist naar... Ja, hier heb ik het: Margo...

(er wordt geklopt)

Paul: Ja, binnen.

Charlie: (komt binnen) Inspecteur Raine om u te spreken, meneer.

Paul: Ach, hallo, inspecteur, kom d'r in.

Raine: Dank u.

Ina: Goeienavond, inspecteur.

Raine: Mevrouw... Gelukkig, u ziet er een stuk beter uit dan een week geleden.

Paul: Ja!

Ina: Ja ja, ik voel me best, dank u.

Raine: Ja, ik was in de buurt en dacht zo: 'k kon wel 'ns een praatje gaan maken.

Paul: Ga zitten. Drinkt u iets?

Raine: Nee, dank u. Nou, we zijn deze week nog niet erg veel verder gekomen. Ook de mantel heeft ons niets opgeleverd. We hebben d'r geen idee van waar die gekocht is en van de eigenaar weten we ook nog niets.

Paul: Ook geen idee van de fabrikant?

Raine: Nee, ook dat niet.

Paul: Mm.

Raine: We hebben overal nasporingen gedaan, maar geen firma die dit merk op de markt brengt, Margo. Tenminste, niet hier in Engeland.

Paul: Ja... Waarschijnlijk ook al op het vliegveld geïnformeerd?

Raine: Dat spreekt. Maar ook daar hadden we geen geluk. U hebt er zeker ook wel uw gedachten over laten gaan?

Paul: Allicht, maar ik ben niet veel verder gekomen dan u. Behalve dan... misschien...

Raine: Ja?

Paul: Nou kijk: ik... ik vermoed dat de mensen die Ina ontvoerd hebben in de veronderstelling verkeerden dat ik op het punt stond een bepaalde zaak in handen te nemen.

Raine: Ah, juist. En die geschiedenis met uw vrouw is bedoeld als een waarschuwing voor u om je d'r buiten te houden.

Paul: Precies! Zo denk ik er tenminste over.

Raine: Da's niet zo'n gek idee. Maar wat zou dat voor een zaak kunnen zijn?

Paul: Tja, dat zou u me moeten vertellen. U weet, ik bemoei me nooit met zaken als ik er niet officieel in gehaald wordt. Nou? Zeg het maar? Welke zaak zit de Yard op dit moment het meeste dwars?

Raine: O, dat is zo gezegd: onze zwaarste kopzorg op het moment is "de heler". We zijn al maanden bezig met proberen uit te vinden wie die knaap is. En ik heb er zo'n idee van dat we daar wel nooit achter zullen komen.

Ina: Wat bedoelt u met "de heler"?

Raine: Nou, kom nou, mevrouw, u weet toch wel wat een heler is?

Ina: O jawel, een man die gestolen goed koopt.

Raine: Precies! Nou dan, al een jaar lang zijn er verschillende inbraken gepleegd, en vooral groot werk zogezegd. Die twee juweliers in Leicester Square...

Ina: Ja.

Raine: De grote bontzaak in Bond Street.

Paul: Die kraak bij Lord Renton en Eaton Square.

Raine: Precies, zoals u zegt.

Paul: Ja.

Raine: Nou is het naar onze mening, en gezien het systeem volgens hetwelk ze te werk gingen, allemaal het werk...

Ina: ...van één en dezelfde bende.

Raine: Nee, nee, mevrouw Vlaanderen...

Ina: Hé...

Raine: Zo eenvoudig is de zaak deze keer niet. Wij veronderstellen - of eigenlijk, we weten wel zeker - dat de inbraken stuk voor stuk zijn gepleegd door verschillende misdadigers. Het is voor ons wel duidelijk dat het gestolen goed, de "poet" zoals zij dat noemen, werd doorverhandeld door één en dezelfde persoon.

Paul: De heler!

Raine: Precies... Maar tot nu toe is het ons niet gelukt uit te vinden wie de heler is of vanwaar hij z'n operaties uitvoert. Vroeger of later zullen we 'm toch als voornaamste pion in het spel moeten zien te strikken, want voor het moment is hij indirect verantwoordelijk voor de meeste misdaden van de laatste tijd.

Paul: Denkt u?

Raine: Zeker! Alleen, voorlopig is er voor ons nog geen aanleiding om aan te nemen dat uw ontvoering, mevrouw Vlaanderen, iets uitstaande had met het doen en laten van onze heler.

Paul: Nee... Nee, dat geloof ik ook niet.

Raine: O, maar daar bedenk ik ineens wat ik u nog vragen wou.

Paul: Ja?

Raine: Die dag dat uw vrouw ontvoerd werd, had u het over een notitie op een blocnote, een telefonische boodschap, op de slaapkamer.

Paul: Ach ja, dat is waar ook, dat vergat ik helemaal. Een berichtje, Ina, op je blocnote: "Aan P vertellen over L", of zoiets.

Ina: Och ja... Dat was van Linda Stafford. Die belde me op een ochtend op om te vragen wanneer ze jou spreken kon. Ze leek me nogal erg teleurgesteld toen ik haar vertelde dat je in Amerika zat.

Paul: Wie is Linda Stafford?

Ina: Een journaliste. Of... of liever, dat was ze, jaren geleden. We zagen elkaar heel dikwijls, toen ik ook nog aan de krant werkte. Maar eh... dat doet ze al lang niet meer. Ze is nu getrouwd met een meneer eh... kom... hoe heet ie nou ook weer? Kel... Kelburn.

Paul: Kelburn!? George Kelburn?

Ina: 'k Geloof het wel, ja.

Paul: Merkwaardig... Kelburn... Schatrijk... Zij is zijn tweede vrouw.

Ina: Dat klopt, ja! Nou, in ieder geval, toen ik haar vertelde dat jij in New York zat, zei ze dat ze zou proberen om met je in contact te komen zodra je weer terug was. Maar ik dacht er verder niet meer over na. Maar een paar dagen later ontmoette ik haar opeens weer bij Lyons en toen had ik het natuurlijk even over haar telefoongesprekje met mij van een tijdje terug. En, ja... ik begrijp er geen jota van, want toen beweerde ze dat ze mij helemaal niet had opgebeld.

Raine: Dat ze u niet had opgebeld?

Ina: Nee. Ze zei dat er helemaal niets was waarover ze Paul zou moeten spreken.

Raine: Heel merkwaardig.

Paul: Ja. Inderdaad, ja.

Ina: Maar Paul, wa-waarom deed jij daarnet zo verbaasd toen ik je de naam Kelburn noemde?

Paul: Nou, het is inderdaad heel merkwaardig.

Ina: Hoe...

Paul: Op m'n terugreis maakte ik in het vliegtuig kennis met een zekere meneer Langdon.

Ina: Mm.

Paul: Zoals hij mij vertelde was ie in dienst van Kelburn.

Ina: Hé!

Paul: Ja, we praatten zomaar wat en als vanzelf kwam ie d'r op dat zijn baas, Kelburn dus, moeilijkheden had met z'n dochter en dat die aan Langdon had verzocht om te proberen die ruzie op te lossen.

Raine: Julia? Julia Kelburn?

Paul: Ja.

Raine: Mijn notaris bekend.

Paul: Ja. Julia. Die naam heeft ie mij inderdaad genoemd, ja.

Raine: Hou maar op. Minstens eens per week kunt u die naam in de krant tegenkomen. Ze is hard op weg naar de voorpagina. Nou, ik benijd die meneer Langdon niet met zijn opdracht. Kom, ik moet er weer 'ns vandoor. In ieder geval, mevrouw, prettig dat u zich weer zoveel beter voelt.

Ina: Dank u, inspecteur.

Paul: Juist... enne laat me weten als u iets naders hoort over die mantel, hè?

Raine: Natuurlijk. Dan bel ik u direct.

Paul: Deze kant maar uit.

(Paul werkt op de schrijfmachine)

Ina: (komt binnen) 'k Denk dat ik maar naar bed ga, Paul.

Paul: Ja, da's goed, kindje. Ik moet nog een paar brieven beantwoorden. Alleen nog dit, Ina...

Ina: Mm?

Paul: In hoeverre kende jij die Linda Kelburn eigenlijk?

Ina: Nou, van de krant... In vroeger jaren zagen we elkaar nogal 'ns, maar eh... echte vriendinnen zijn we toch nooit geweest.

Paul: Wat voor soort vrouw is ze?

Ina: Nou, erg aantrekkelijk wel, nogal zelfingenomen naar mijn smaak. 'k Vond 'r wel ouwer geworden toen ik 'r weer terugzag.

Paul: Nou ja... (lachje) Zo zijn we er geen van allen bepaald jonger op geworden, wel?

Ina: (lachje) Nee.

Paul: (lacht) Zeg, was je verbaasd toen je hoorde dat ze met die Kelburn getrouwd was?

Ina: Och, ik kende 'm helemaal niet. Nou, ze was destijds bepaald niet onaardig en ik... (er wordt geklopt)

Paul: Hè? (Charlie komt binnen) Ja, Charlie?

Charlie: Bent u er of bent u er niet, meneer?

Paul: Nou, zo op het eerste gezicht zou ik zeggen: we zijn d'r wel. (lachje) Hoezo?

Charlie: D'r is een meneer om u te spreken, ene meneer Langdon.

Paul: Ah.

Charlie: Een Amerikaan, om zo te zien.

Paul: Ja, dat klopt allemaal wel. Laat meneer maar binnen, Charlie.

Charlie: Okiedokie! (gaat buiten)

Ina: Langdon? Is dat die meneer die je in het vliegtuig ontmoet hebt?

Paul: Dezelfde.

Ina: Had je 'm gevraagd te komen?

Paul: Nou, niet bepaald, nee. Maar ik heb 'm wel gezegd: mocht ie me nodig hebben, hij bij me kon aankloppen.

(er wordt geklopt)

Paul: Ja?

Charlie: (opent de deur) Meneer Langdon, meneer.

Paul: Hallo, Langdon!

Langdon: Vlaanderen!

Paul: Kom binnen. M'n vrouw kent u natuurlijk nog niet?

Langdon: Ik had nog niet het genoegen, nee. Mevrouw Vlaanderen.

Ina: Meneer Langdon.

Paul: Drinkt u iets?

Langdon: Nee, nee, dank u. 'k Heb vanavond al meer gehad dan goed voor me is. Wat eigenlijk geen wonder is als ik u zeg...

Paul: Zo, heeft die Kelburn kwestie u zo te pakken?

Langdon: En wat...

Paul: Mm. U hebt Julia zeker al gesproken?

Langdon: Al ettelijke malen, maar het is hopeloos. Die doet maar wat 'r in d'r gedachten komt. En dat is niet gering.

Paul: Ja. En hoe staat het met die jongeman waar ze zo dol op is, die meneer eh... Tony Wyman?

Langdon: Die heb ik gisteravond gesproken.

Paul: Ah, in die eh... nachtclub?

Langdon: Nou, club?

Paul: (lachje) "Het keldertje" heet dat, geloof ik.

Langdon: Precies. Ik kwam d'r ongeveer half één gisterennacht en Wyman was net klaar met z'n optreden. Ik had de baas van de zaak tevoren opgebeld dat ik die jongeman wou spreken.

Tony Wyman:

...get to the top and I'm too tired to rock

Yes and when I'll make it to the top, honey,

and I'm too tired to rock

When I'll get to the top, I'm too tired-- hang on...

When I'll get to the top, I'm too tired to rock!

Rock 'n roll.

Tony Wyman: Bent u de meneer die naar me gevraagd heb?

Langdon: Die ben ik, ja. Ga zitten en drink wat, meneer Wyman. Mijn naam is Langdon. Ik kom uit New York.

Wyman: Impresario?

Langdon: Niet bepaald, nee. Ik ben uitgever.

Wyman: Uitgever? O, huh... ik begrijp het... (lachje) U wil m'n levensgeschiedenis zeker? Whuaa, daar zijn al een paar knapen mee bezig, maar...

Langdon: Nee nee nee nee, ik kom niet voor uw levensgeschiedenis. Onze uitgaven liggen op ander terrein. Nee, ik wou 'ns met u praten over Julia Kelburn.

Wyman: Julia... Kelburn?

Langdon: Ja. Ik heb begrepen dat u verliefd op haar bent en dat u met haar wilt trouwen.

Wyman: Wie heb u dat verteld?

Langdon: Nou, Julia. Bovendien staat het in zowat alle kranten.

Wyman: (lachje) En gelooft u alles wat er in de krant staat? Quatsch, meneer, quatsch! Hoe eh... zei u ook weer dat u heet?

Langdon: Langdon.

Wyman: Nou dan, allemaal flauwekul, meneer Langdon.

Langdon: Maar... daar begrijp ik niets van. Julia strooit rond dat ze, nog wel niet officieel maar dan toch in elk geval met u verloofd is.

Wyman: Nou meneer, het is zo onofficieel dat ik d'r geen fluit van afweet. Al die kletspraat is niks voor mij, meneer. Maar eh... waar wou u eigenlijk heen? Wat heb je op je hart? Zeg het maar.

Langdon: Nou dan. Meneer Kelburn wil dat u van zijn dochter afziet. Het is 'm cash duizend pond waard als u belooft haar niet meer terug te zullen zien.

Wyman: (lacht) Asjemenu! Ik had altijd gehoord dat die meneer Kelburn een eh... een toffe zakenman was...

Langdon: Dat is ie ook. Hij is miljonair.

Wyman: Nou dan, doe 'm de groeten van Tony Wyman, en zeg 'm dat ie mij nog meer kan vertellen. Ik zou nog niet met z'n dochter willen trouwen, al was ze de laatste griet op aarde. Die troel die werkt op m'n zenuwen. Iedere nacht dweilt ze hier rond en jaagt iedereen de stuipen op z'n lijf. Ja, niet alleen mij, iedereen zeg ik u.

Langdon: Ja, maar... Julia gaf toch duidelijk te kennen dat jullie verliefd waren op elkaar. Ze zei dat je...

Wyman: Ik zal je 'ns wat zeggen, jongen. Ik maak hier iedere week zowat tweeduizend ballen minstens. Dan pendel ik nog in de pretwinkel van Googley en ik heb twee platen lopen die aan de top staan. Aan iedere vinger een griet, rood, zwart of bruin, kiezen maar, jongens. Ik wil maar zeggen: trouwen? Ik? (lacht) Maak het een beetje! Waarom zou ik trouwen? Nou?

Langdon: Ja... Meneer Kelburn is schatrijk. Ik eh... ik dacht misschien...

Wyman: Moppen, bedoel je? Schei uit, man, ik verdien meer geld dan ik op kan. Zeg maar aan meneer Kelburn uit naam van Tony Wyman: hij kan mij nog meer vertellen. Ja, en dat geldt ook voor z'n dochtertje. En wat u betreft, meneer eh... dinges... huh... even goeie vrienden, hoor.

Langdon: Nou dan, ik zal de boodschap overbrengen.

Ina: Wat een charmante jongeman!

Langdon: (lachje) Ik was ook niet bepaald verrukt van deze wonderlijke meneer.

Paul: Maar kreeg u wel de indruk dat ie eerlijk was?

Langdon: Ik weet het niet, Vlaanderen. Het klonk allemaal wel erg overtuigend, maar het klopt niet op bepaalde punten. Iedereen die ik in dit opzicht gesproken heb, durft erop te zweren dat ie een oogje op haar heeft, om het zacht uit te drukken dan. Ik weet het, Vlaanderen, het is misschien een beetje brutaal van me, maar zou ik jou mogen vragen een paar dingen in deze kwestie voor me uit te zoeken?

Paul: In verband met die Tony Wyman?

Langdon: Ja.

Paul: Ja... nou ja, goed, Langdon. We zullen zien wat we kunnen doen.

Langdon: Da's heel vriendelijk van je. Ik ben je voorlopig al buitengewoon dankbaar.

Paul: Zo. Nou, als dat zo is, wat zou je dan denken van toch maar een drankje?

Langdon: (lachje) Dat is nou eigenlijk het enige wat er nu nog aan m'n geluk ontbreekt.

Paul & Ina: (lachen)

(de klok slaat drie uur)

Ina: (hoest) Mmm...

Paul: Ben jij wakker, Ina?

Ina: Ja...

Paul: 't Is drie uur. Kan je niet in slaap komen?

Ina: Ik lag er zo over te denken dat het toch wel... toch wel vreselijk is om een dochter te hebben als die Julia Kelburn.

Paul: Ja...

Ina: Wat denk jij nou, Paul? Zou Linda me inderdaad wel getelefoneerd hebben en loog ze toen ze me zei dat... (telefoon)

Paul: Hè?

Ina: Wat kan dat nou zijn? Zo midden in de nacht.

Paul: Misschien verkeerd aangesloten. (neemt op) Hallo?

stem: Met Paul Vlaanderen?

Paul: Ja, spreekt u mee.

stem: U spreekt met... u spreekt met mevrouw Kelburn.

Paul: Met wie?

Kelburn: Met mevrouw Kelburn, Linda Kelburn.

Paul: O... Ja, mevrouw Kelburn?

Kelburn: Meneer Vlaanderen, het spijt me dat ik u zo midden in de nacht moet lastigvallen, maar ik moet u spreken. Het is heel belangrijk.

Paul: Zo? En waar wilde u mij over spreken?

Kelburn: Over... over Julia, over m'n stiefdochter.

Paul: Ja, wat is er met haar?

Kelburn: Wanneer kan ik u spreken, meneer Vlaanderen? Om negen uur, morgenochtend? Zou dat kunnen?

Paul: Ja natuurlijk, mevrouw. Maar voor alles moet ik toch weten waar het allemaal om gaat.

Kelburn: Dat zei ik u toch: over m'n stiefdochter, over Julia.

Paul: Ja, dat weet ik nu ja, maar... maar wat is er dan met Julia?

Kelburn: Meneer Vlaanderen, ze zal vermoord worden!

(aan de ontbijttafel - Ina komt binnen)

Paul: Hallo, Ina. Je bent lief en laat vanmorgen.

Ina: O, 'k geef het je te doen. 'k Heb geen oog meer dicht gedaan vannacht.

Paul: O, 't verbaast me niks. We hebben nog tot half vijf liggen kletsen.

Ina: Mm.

Paul: Koffie?

Ina: Nee, geen koffie, Paul. 'k Neem alleen m'n vruchtensap. Hoe laat is 't nou precies?

Paul: 'ns Kijken. 't Is twintig over negen.

Ina: Mensenkinderen, wat laat weer.

Paul: Ja, je vriendin Linda Kelburn schijnt er net zo over te denken. Ze zei toch dat ze hier zou zijn om...
(deurbel)

Paul: Ah, daar zal ze zijn.

Ina: Zal ik hier blijven?

Paul: Ja, natuurlijk. Ik heb er zo'n idee van dat ze me alleen heeft opgebeld omdat ze wist dat jij... (er wordt geklopt)

Paul: Ja? (Charlie komt binnen) Ja, wat is er, Charlie?

Charlie: Daar is hoofdinspecteur Raine om u te spreken, meneer.

Paul: Wat?

Raine: (komt snel binnen) O, excuseert u me. Kan ik even met u praten, meneer Vlaanderen?

Paul: Ja. natuurlijk. Ja, ga jij maar, Charlie.

Charlie: Okiedokie.

Raine: Morgen, mevrouw.

Ina: Inspecteur.

Paul: D'r is iets gebeurd natuurlijk? Wat is het, Raine?

Raine: We hebben een jonge vrouw uit de Theems opgevisst vanmorgen.

Ina: (schrikt)

Raine: Ongeveer twee uur geleden. Ze was geworgd. De dochter van Charles Kelburn.

Ina: Paul!...

Paul: Julia Kelburn?

Raine: Ja. Maar dat was niet alles.

Paul: Wat bedoel je?

Raine: Het meisje was gekleed in een grijze mantel. Op een label achterin de kraag van de mantel, een naam...

Paul: Ja?

Raine: Die naam hebben we eerder gezien...

Ina: Margo?...

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (3/2007)

Dit script is het werk van een hoorspelliëfhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.

Paul Temple and the Margo Mystery werd in 1961 door de BBC uitgezonden. Een Nederlandse vertaling van R. Leijten verscheen als nummer 2263 in de serie Zwarte Beertjes van A.W. Bruna & Zoons te Utrecht.

Als de schrijver van detectiveverhalen Paul Vlaanderen van een reis door de Verenigde Staten terugkeert, is zijn vrouw Ina verdwenen. Vlaanderen denkt dat ze ontvoerd is. Hij vindt haar wagen op de luchthaven, waar ze haar man wou afhalen. Op de bank achterin de wagen ligt een mantel met een klein merklablel: "Margo"...